

O, kunde detta skammens fasta kött få töa, smälta, lösas upp i dagg! O, att den Evige ej hade stadgat sin lag mot självmord! Gud! O Gud!

Att det har gått därhän! Två månader-nej mindre-sen han dog. Så kärleksfull mot min mor att knappast han lät vinden få smeka hennes kinder alltför fritt. Åh, jord och himmel! Att jag måste minnas! Vid honom klängde hon sig fast, som om aptiten bara växte då den stillats. En månad bara...inte tänka på det! Svaghet, ditt namn är kvinna! Knappast ens en månad.

Hon, av alla! O, Gud! Ett oförnuftigt kreatur sörjer nog längre. Maka till min farbror, min faders bror, men inte mer lik far än jag lik Herkules. Efter en månad förrn saltet i de falska tårarna från hennes röda ögon dunstat bort gifte hon sig. Så syndigt brått hon hade, så flinkt hon bytte lakan för sin brånad! Det kommer aldrig något gott av detta! Men brist, mitt hjärta! Munnen måste tiga.